

ВЕЛКО МИЛОЕВ
ЛЯТО НА ПЛАНЕТАТА

chitanka.info

Това е най-тъжната планета, която някога съм виждал. Вече седемнайсет години на Лета цари полумрак и бавно, неуловимо бавно се сгъстява. Бесплътни и черни като сенки, силуетите на изоставените градове все повече приличат на остри скали на планетата. Черни са и замръзналите реки и мъртвите гори. Само ниско над хоризонта едно бакърено червено слънце вече осемнадесет години не може да прогони вечното свечеряване.

Ниска плетеница от сухи храсти, разкривени и почернели като обгорени кости, покрива земята на Градините. Толкова е тихо, че струва ми се, ако се вслушам, ще чуя как бавно пълзят соковете в стеблата им. Сякаш самото време забавя своя ход и някой ден ще спре. Като че ли цяла вечност е изминала, откакто хората отлетяха, откакто слънцето изстива.

Най-напред създадохме слънцето. Всъщност това бе един от големите спътници на планетата, чиито недра бяха натъпкани с тежки елементи. За да предизвикаме и управляваме ядрените реакции, бомбардирахме спътника. И ето, че на Лета изгря първият ден. След това заработиха фабриките за кислород, вода и плазма. Компютрите моделираха генетични комбинации, подходящи за планетата. Една мълниеносна еволюция протече в биологическите лаборатории. Скоро във ваните се родиха живите обитатели на Лета. С първите птици, излетели от шлюзовете на подземните ни укрития, излязоха и първите заселници. Потекоха реките. Паднаха първите дъждове. Някъде в младите гори хищници без име разкъсаха първите си жертви, пръстта на Лета за първи път усети вкуса на кръвта, но жертвите вече бяха дали потомство.

Ние сътворихме света. Бързахме. Седмият ден не идваше.

Вера влезе в машинната зала и се загледа не в мен, а в компютъра. В погледа ѝ личеше недоверието на всичките ми посетители, които идваха тук, за да измисли машината имена за техните растения, птици или животни. Приближи се.

— Вие ли сте Адам? — запита тя.

— Аз съм филолог-програмист. А Вие?

— Аз съм инженер-ботаник.

— Аха, сигурно сте измислила ябълка и Ви трябва подходящо невинно име за нея? Ева ли се казвате?

— Казвам се Вера. Имам цвете, а не ябълка.

— Приятно ми е. Андрей. — Погледнах скиците ѝ. — Но тук има поне тридесет различни цветя. Знаете ли, че машината е претоварена?

— Не — каза тя. — Цветята са от един и същи вид, но те са много подвижни и променят формата си през целия ден, а цветът им се мени според фона и времето навън.

— А не можахте ли да ги научите да говорят и тогава да ги попитате как искат да се наричат?

Вера се усмихна. Заедно излязохме от залата.

Заедно бързахме по оживените улици на новите градове, заедно бродихме из горите — невинни и тайствени като детство, препускахме на странни четириноги животни из полетата, обрасли с млада трева, разлюлявана от млади ветрове. Заедно се разхождахме из градините на Вера. Цветята я познаваха и я поздравяваха с промяна на цветовете си.

— Бих искала още един път, един-единствен път да видя всичко това — каза Вера.

Днес Вера е единственият човек освен мен на тази странна и тъжна планета.

Когато бяха уловени Сигналите, почти нямаше спорове за съдбата на Лета. Хората с готовност изоставиха току-що изградения рай, защото Сигналите търсеха, обещаваха, зовяха.

Вера се разболя на третия ден преди излитането. Или по-точно — тогава научихме. Може би беше отравяне с биологическите Стимулатори, или незабелязано облъчване от инсталацията за насочени мутации — нямаше време да се провери. Лекарите знаеха само едно — Вера нямаше да издържи анабиозата на полета. Разбира се, имах право на избор.

Когато настъпи часът на отлиталото, тя не пожела да излезе. Аз съм единственият човек, който някога е виждал това.

Долу, в подножието на планината, дълбоко в тъмните води на нощта трептеше златистото сияние на града. Високите кули с ярки светлини напомняха старинни свещи, изправени в мрака. Огромните куполи на ажурни подпори, осеяни с хиляди лампи, приличаха на гигантски морски звезди, протегнали искрящи пипала. Градът изглеждаше празнично, дори карнавално със сложната плетеница от висящи пътища между странните сгради. И изведнъж се появи огънят. Отначало тънки синкави струйки се плъзнаха между кулите, сляха се в поточета и ето — вече могъщи огнени реки се втурнаха между

основите на сградите. След миг цялата равнина се превърна в пламтящо синьо езеро и то ставаше все по-ярко. Сега градът се виждаше като тъмен силует, а морските звезди се превърнаха в черни паяци, стъпили в огнените води. Внезапно езерото се взриви, огромни вълни плиснаха почти до върховете на кулите, целият град се запали и... бавно се издигна във въздуха и полетя. Градът се възнасяше тържествено, отначало без да нарушава сложната си хармония, но ето — мостовите започнаха да се рушат, арките пропаднаха, пламваха и изгаряха в миг златните нишки между кулите. Градът продължаваше своя път нагоре, но светлините му започнаха да се раздалечават и избледняват. На тяхно място отново изгряваха звездите, а хората вече бяха далече, толкова далече, че никаква тъга, никаква болка не можеше да ги достигне.

Освен ракетата. Те ни я оставиха, защото вярвах, че Вера ще оздравее и ние ще полетим след тях. Ето я там — все още стои на площадката на около миля от дома ни. Дори и след нас тя ще остане като паметник на надеждата... А Вера не оздравя.

Вече не ми се струва архаизъм огънят в нашия дом, запасен с електрическа светлина и топлина за още двеста години. В светлината на огъня лицето ѝ не изглежда така страшно бледо. Лицето ѝ е странно замечтано, вече добре познавам тази тъжна усмивка. Сега тя ще се обърне и ще каже:

— Ако можех само веднъж отново да видя...

Вера все по-често губи съзнание. От леглото ѝ не се вижда нито един прозорец — тя се страхува от гледката на мъждукащото слънце. Слънцето... В недрата му е приспана енергия за още милиони години. Ако можех да открадна от тях поне няколко дни... Но вече много отдавна не са изстрелвани срещу слънцето ракетите с катализатори, които поддържат ядрените реакции. И то гасне. На Лета вече няма такива ракети. Ракети...

Аз съм филолог, но и програмист. А задачата не е сложна. Една нова, проста и кратка програма вместо да поведе ракетата към Сигналите, ще я накара да се сгромоляса върху слънцето. Енергията на взрива ще бъде достатъчна за едно кратко лято...

— Андрей, сънувах, че вали дъжд. Толкова ясно го чувах!

— Наистина преваля малко — опитвах се да говоря спокойно. — Но се надявам, че денят ще бъде слънчев.

— Как можеш да се шегуваш така...

И спря внезапно, защото погледът ѝ падна върху цветето във вазата. Стана рязко и се хвърли към прозореца, дръпна щорите и... меката светлина на един дъждовен следобед изпълни стаята. По стъклата бавно се стичаха няколко закъснели капки.

Бавно вървахме под разцъфтелите дървета. Стъпвахме почти със страх в меката трева, но чудото не изчезваше. Вера протягаше ръце към клоните, галеше хората на дърветата, докосваше тревата, късаше зелени стръкове.

— Андрей — каза тя — всички са истински!

А в Градината сякаш бе запален пожар. Цветята лудо танцуваха върху дългите си стебла и сменяха цветовете си с невероятна бързина. Неуловимо се смесваха преливащи в жълто и огненочервено струи, сякаш гонени от невидим вятър.

— Цветята ти са се побъркали от радост — пошегувах се аз.

Но Вера не ме чу. Тя бавно пристъпи към лудуващите цветя. И ето, че най-близките забавиха танца си, полюляха се за последен път и протегнаха стеблата си към нея. Листата им избледняваха и станаха съвсем бели само с една червена линия по ръба. Вера вървеше през градината, а край нея пожарът стихваше, хиляди цветове се протягаха към нея, а зад гърба ѝ ставаше все по-дълъг белият шлейф на опитомените цветя. Вера се обръща към мен и вика:

— Андрей, познах ме!

Сам съм в стаята. Седя и гледам цветето зад прозореца. Като едно живо пламъче ярко червените му листа трепкат, извиват се и се удължават, разпиляват се като при полъх на вятър.

Става все по-студено. След малко ще стана и ще спусна щорите, за да не видя как движенията му ще стават все по-бавни, докато замрат напълно.

Отново завая. Може би за последен път. Може би това е последният дъжд на планетата.

Публикувано във вестник „Технически авангард“, брой 194-195/1980 г.

Произведението е публикувано под псевдонима Милко Велев.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.